

גולדה — גנות

הממשלה —

גן-ילדים

על אופיו של שר-המש-
פטים **יעקב שמשון שפירא**
(הישי"ש החיור, כפי שמכנה
אותו **סילבי קשת**), מלחשים
בחוגי העיתונאים בארץ: כשלחמה
חייב לשעבר **שולמות אדו**
ני, בשצף-קצף, נגד החוק „מיהו-
יהודי“, צילצל שפירא לביתה,
שטף אותה בחריפות ואיים
עליה: „ועל שחכתי שבעלך
הוא עובד מדינה“ כשנשאלה
שולמית על נכונות הלחישות,
אמרה: „לא נכון.“

דבר נוסף שיכול ללמד
על אופיו של י"ש שפירא
היתה התקפתו על **דן בן-
אמוץ**. במהלך הדיון בבוסת

ממשלה, אלא כחברת-כנסת. סתם.
אולם משרדה הודיע עליך לכל
השרים — ואלה עזבו את כל
עיסוקיהם, מהביטחון ועד ענייני-
ניהוח, ומיהרו לכנסת. הם
נכנסו לאולם בזה אחר זה,
נושמים וגושפים, ותפסו את
מקומם ליד שולחן-הממשלה,
כמו ילדים טובים, כדי להקשיב
לנאום באנאלי על ההיסטוריה
היהודית. כולם — מלבד אחד:

היחיד שלא ציית לפקו-
דה היה **מושג דיון**. אבל
גם הוא בא, בניגוד למינהגו,
להצבעה, כשהוא צולע על מקל.
ברגע שנימנו הקולות יצא מן
האולם ברוגז בולט, נכנס למי-
נון והכריז בקול רם: „אם
גולדה רוצה שיהיו לה 69 קר-
לות, בסדר. אבל אני לא חייב
לשמוע מילה אחת יותר!“

בראיון שהעניק השבוע
ח"כ **דוד בן-גוריון** למר-

ישבו ושוחחו הפרופסור **שאול**
פוגל והפרופסור **אריה זקס**.
במהלך השיחה הזכיר פוגל את
גולדה מאיר. „למי אתה מת-
כוון?“ שאל זקס, „לגולדה ראש
המפד"ל.“

מטעם מינהל-ההסברה
הזמינו להרצאה את **אבן אבן**.
אבן חלה וברגע האחרון הוח-
לט להביא במקומו את **שר-**
התיירות מושג קול. אולם
ההרצאות היה מלא מפה לפה,
והשער נסגר. אז הגיע למקום
מושג קול ורצה להיכנס. „אין
מקום!“ הודיע לו הסדרן. „אבל
אני קול!“ השיב השר. „אפילו
אם אתה קול-רם — אין מקום!“
ענה הסדרן ולא נתן למרצה
להיכנס. רק אחרי התערבות
האחרים הצליח השר להיכנס
ולהרצות.

הניצים אכלו את היונים

אחרי ההתקפה בנמל-
התעופה של מינכן נזכרו כמה
אנשים בסיאנס שהתקיים לפני
כשנה בבית **אביבה סטון**,
עורכת הירחון הפארפסיכולוגי
עולמות אחרים. הכוס שטיילה
על לוח האוֹיג'יה רשמה בכי-
רוח: „סכנה מעבר לים.“ לשא-
לו: „למי הכוונה?“ באה תשובה:
בה: „**להנה ברוך**.“ אחת
המשתתפות בסיאנס, המשוררת
רות דרוך, טילפנה למרות
השעה המאוחרת, לחנה מרון,
וסיפרה לה על האזהרה. חנה
הודתה לה — לא ברצינות יתר.
עכשיו שואלים עצמם משתתפי

האריות

להקת-הקצב הישראלית, הופיעה בלונדון בטכט פתיחת
חנות התקליטים „פופ סופ“, במלוא הרכבה:
האחים חיימון וג'וקי אלגרנטי, משה בוואנון, יאן טייגן ומשה
לוי. הלהקה הופיעה בפתח החנות וגרמה להתקהלות גדולה.

התייחס שפירא למכתבו המר-
טיט של נכה-צה"ל, בן לאם
לא-יהודיה, ששאל את ראש
הממשלה אם הקריב את שתי
רגליו לשלחן, למען ארץ שאינה
מולדתו, ושבו-אמוץ הקריא ב-
הפגנה מול הכנסת: „כמוכב ש-
מותר היה לקרוא את המכתב
שהוקרא עלידי בן-אמוץ, ו-
הפעם ללא מכירת כרטיסים.
בדרך-כלל בן-אמוץ אינו קורא
— שיקו כרטיסים קודם לכן
אבל עתה עשה מזה דמוג
סטרציה“, אמר שפירא. קרא
לעומתו אורי אבנרי: „לשם מה
ההשמצה הוזאת? אדם דוגל ב-
אמונתו. הוא אינו יכול להתנגן
פתו! מוכן ששפירא לא הת-
נצל, והמשיך כאילו לא קרה
דבר.“

מה דעתו של **פינחס**
לבון על גולדה מאיר? „אני
לא מבין מדוע כולם מפחדים
ומתרפסים בפניה“, אמר לבון
בראיון לעיתונאי. „בממשלה יש
אנשים בעלי דיעות שונות
מדעותיה — והם פוחדים לה-
ביע את דעותיהם. האם חזרנו
לימי בן-גוריון? גולדה אינה
דומה כלל לבן-גוריון.“ הוסיף
לבון והסביר: „זוהי אשה ללא
אינטלקט, ללא הבחנה פוליטית
שהדבר הדומיננטי בה הוא
רישעות וצדקנות!“ קטעים אלה
נמחקו כמוכב מהראיון.

מי שרצה להיווכח איך
הפכה **גולדה מאיר** את המ-
שלה כולה לגן-ילדים, יכול היה
לראות זאת השבוע, כאשר
החליטה גולדה להשתתף בכ-
סת בוויכוח על החוק „מיהו-
יהודי“, היא לא נאמה כראש-

סופיה ברוט

היא דוגמנית-צמררת בגרמניה. לא תמיד
היא היתה סמכת בצה"ל. אחריכך היא התחתנה עם דני ברוט,
אחיה של נעמי אדווה, ונסעה איתו לגרמניה והחלה בדוגמנות.

מחזה של אייבי עד שהומניה
את הטייסים אחרי הארוחה
לדיסקוטק שלה. אותו לילה לא
יכלו אורחי הדיסקוטק לרקוד:
הטייסים תפסו את רחבת הרק-
קודים ורקדו בה הורה נון-
סטופ.

בתוכנית הרדיו של
אהוד מנור שודר השבוע

מרסו תורג'ימו

קיבל על עצמו השבוע בטכס
חגיגי את ניהול מוללת „קלי-
פורניה“ השייכת לאייבי נתן,
אחיו שמהלה הקודם, רב-
סרן (מיל.) משה ינוקא יצא
לחופשה ארוכה. מרקו, ש-
כבר בנה והרס כמה מיסע-
דות בעיר בזכות העובדה ש-
ישב בהן או הפסיק לשבת
בהן, הבטיח חגיגות להחזיר
ל„קליפורניה“ את אופיה כי
מרכז הבהימה התל-אביבית.

יעקב בן-הרצל

(ממושקף) השתתף במסיבת יום-
ההולדת לבני מזלדלי, שנערכה
במועדון „קינקס-קלאב“. הוא בא למסיבה, אף-על-פי שהוא
לא בן-דל, כנציגו של בנן, שנולד באותו שבוע. מימינו:
התכטיטאית רחל גרא; ומשמאלו: הצייר עודד פיינגרש.

השיר הסירי את בגדייך של הי-
זמר הבריטי **פיטר זרסטד**.
מה כל-כך מיוחד בהשמעת שיר
באנגלית ברדיו? השיר של זר-
סטד, הוא המיוחד: אסרו לשיר
אותו בתחנות-הרדיו ברחבי
העולם בגלל תוכנו: איך את
מרגישה עכשיו, כשאת לא
בתולה יותר? / מה זאת אומרת
שאת רוצה עוד, ואת רוצה
את זה כבר עכשיו. אבל כי
ישראל הוא נכנס אפילו למיצ-
עדי-הפיזיומונים. בקיצור, שידור
השיר בתוכנית עד חצות עורר
את הישראלים. הם כתבו מכת-
בי צעם לשידורי ישראל: „זהו
שיר פורנוגרפי! איך אתם מעי-
זים לשיר אותו?“ כתבו רבים.
לרות ארזי, תלמידת תיכון
מרמת-גן, גרם השיר בעייה:
היא לא הבינה את המילים.
לכן היא שאלה את אביה, ש-
הודעוץ ואמר לה שהוא לא
יכול לתרגם אפילו את המילים.
לעומת כל מכתבי העזים, הגיע
מכתב **מתנה ארדיטי** ממשק
צורעה, בו ניתחה את שיר

אחת סיאנס: „האם היתה זו
התראה או מיקרה?“

כששמע בעל המיסעות
ג'קי רונן על ההתקפה ב-
מינכן, טילפן מיד ל**אהרונה**
דיין, אשתו של **אסי**. „איך
את מרגישה?“ שאל ג'קי. „מה
זאת אומרת? כמו **ז'קלין קנ**
די“, השיבה אהרונה.

טייס השלום **אייבי**
נתן רוצה להכשיר את הקרקע
לקראת חזרתו לישראל. ממקום
גלותו בניו-יורק, נתן אייבי
הוראה טלפונית למנהל מסעדתו,
מושג ינוקא, לערוך סעודה
חגיגית ליחידה של טייסים ב-
חיל האוויר. לפי הוראתו של
אייבי היתה המנה העיקרית ב-
תפריט — יונים. אבל לא יוני
שלום, כי אם יונים צלויים.
ינוקא בישל כמו ידיו את הארז-
חתות מתריסר שבאו בלוחית נטר-
תיהם ונערותיהם, ושכללה לא
פחות מתריסר מנות. **מאנדי**
שאולי התרגשה כל-כך מה-